



Arrest

nr. 112 943 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VERSTRAETE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd, afkomstig uit Bashmaq (provincie Kermanshah, Iran) en bent u in het bezit van het Iraans staatsburgerschap. Uw vader was in Iran actief voor Komalah. Van jongs af aan ging u met uw vader mee wanneer hij goederen over de Iraaks/Iraanse grens vervoerde. Wanneer u oud genoeg was en uw vader u vertrouwde, transporteerde ook u soms materiaal van Komalah over de grens. Op 18 januari 1997 transporteerde u met een aantal andere personen materiaal van Komalah over de grens toen u in een hinderlaag van de Iraanse autoriteiten liep. De Iraanse autoriteiten openden het vuur op jullie en een drie/viertal personen werden verwond. U vluchtte naar Noord-Irak naar de basis van Komalah. Daar u analfabeet was, leerde u er lezen en schrijven. U volgde geen militaire of politieke opleiding op de Komalahbasis. Tijdens uw verblijf in

Noord-Irak vernam u dat u werd gezocht en dat uw vader in uw plaats werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. Uw vader werd een tiental maanden vastgehouden en tijdens zijn detentie gemarteld. In 1997 of 1998 werd u in Zargwez (Noord-Irak) toevallig slachtoffer bij een schietpartij. U verbleef ter verzorging bijna een jaar in een ziekenhuis in Suleimaniya (Irak). In 2001 kwam uw oom Mohammad een laatste keer naar u in Noord-Irak. Mohammad bracht u het nieuws dat uw vader overleden was en gaf u wat geld, dat u gebruikte om naar Turkije te reizen. Van 2001 tot 2004 verbleef u illegaal in Turkije waar u zwartwerk deed. Tijdens uw verblijf in Turkije voerde u geen politieke activiteiten. Wanneer u in Turkije werd aangehouden door de autoriteiten betaalde u meestal smeergeld om het land niet uitgezet te worden. Eind 2004 werd u vanuit Turkije teruggestuurd naar Noord-Irak. Na uw terugkeer naar Noord-Irak vestigde u zich in Suleimaniya, kende u geen concrete problemen en werkte u in een cementbedrijf als vrachtwagenchauffeur. Los van maandelijks eens te helpen (sorteren van kleding of andere toegestuurde goederen) in het magazijn van Komalah, voerde u sinds 2004 geen politieke activiteiten in Noord-Irak. Aangezien de afgelopen jaren meer en meer buitenlandse autoriteiten (Iran, Turkije, Syrië,...) zich in Noord-Irak vestigden voelde u er zich niet echt veilig. Omdat u op uw 33e nog steeds op nul stond in het leven en over geen geldige verblijfsvergunning beschikte, besliste u naar Europa te reizen. U verliet in februari 2011 Noord-Irak en reisde illegaal naar Istanbul (Turkije), waar u een twintigtal dagen verbleef alvorens door te reizen naar België, waar u op 16 maart 2011 aankwam en de dag na uw aankomst een asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van een attest d.d. 18 september 2011 van uw partij Komalah ter staving van uw problemen; een artikel waar een persoon op afgebeeld staat die goederen (over de Iraaks/Iraanse grens) transporteert; en per fax d.d. 24 juni 2013 de vrije vertaling van een brief gericht aan ene mijnheer U. (...) waaruit blijkt dat u geen documenten kan verkrijgen uit Iran.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd in het kader van uw asielaanvraag. Aangezien u uw identiteit geenszins aannemelijk heeft gemaakt, maakt u het het Commissariaat-generaal onmogelijk een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventuele risico van vervolging, ...). Ondanks dat u van het Commissariaat-generaal een maand de tijd kreeg om uw identiteit te staven, legde u geen documenten neer te dien einde. Per fax d.d. 24 juni 2013 bezorgde u het Commissariaat-generaal de vrije vertaling van een brief die u verkregen zou hebben via ene mijnheer U. (...) van ene M. A. (...) waarin te lezen is dat het identiteitsbewijs dat van u werd gevonden grotendeels onleesbaar is geworden en de documenten van uw vader in beslag werden genomen. Voorts valt in het faxbericht te lezen dat documenten nu eenmaal verloren gaan in Iran (document 3). Los van het gegeven dat door het sturen van dergelijke fax niet kan nagegaan worden of ene U. (...) in realiteit een dergelijke brief heeft verkregen, moet opgemerkt worden dat de inhoud van dergelijk faxbericht de nodige vragen en argwaan opwekt. Daarenboven moet vastgesteld worden dat als voornoemde M. (...) een dergelijke brief kon schrijven, hij evenzeer uw (weliswaar grotendeels onleesbaar geworden) identiteitsbewijs kon opsturen, wat tot op heden niet gebeurde. Ook de u overige gevraagde stukken die uw jarenlange verblijf in Irak en/of Turkije zouden kunnen staven legde u niet neer. Ter verantwoording van uw nalaten meldde u op 14 juni 2013 dat er geen emailverkeer vanuit Irak mogelijk was en dat het verzenden van documenten per fax onmogelijk was daar u over geen geld beschikt(e), wat echter geenszins overtuigende argumenten zijn (document 4). Tevens dient de vraag gesteld te worden waarom uw oom M. (...), die u volgens uw verklaringen meermaals kwam bezoeken tijdens uw verblijf in Noord-Irak, u tijdens een van die bezoeken uw identiteitsdocumenten niet bezorgde (CGVS, p. 7). Gelet op voorgaande bevindingen kan uw werkelijke identiteit en uw recente herkomst geenszins worden vastgesteld. Bovenstaande vaststellingen werpen bovendien de nodige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Dat er met rede ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw algemene geloofwaardigheid en bij de waarachtigheid van de door u geponeerde asielmotieven wordt verder kracht bijgezet door de volgende vaststellingen. Immers, zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 april 2011 dat u op 18 januari 2011 bij het smokkelen van goederen over de Iraaks/Iraanse grens in een hinderlaag werd gelokt door de Iraanse autoriteiten en dat drie van uw kompanen verwond raakten. U verklaarde er verder dat u propagandamateriaal bij zich had voor de 33e verjaardag van uw partij. Verder verklaarde u dat, nadat u in Irak vernam dat uw vader in uw plaats was gearresteerd, u uw waren verliet en naar België vluchtte (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). U repte er bij de

Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over dat uw vader gestorven zou zijn (Verklaring DVZ, vragen 11, 12, 30). Tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 4 juni 2013 verklaarde u echter reeds op 18 januari 1997 Iran verlaten te hebben naar aanleiding van een incident met de Iraanse autoriteiten waarbij u en uw kompanen werden beschoten en drie personen verwond raakten. U verklaarde er verder tot 2001 in Noord-Irak verbleven te hebben, van 2001 tot 2004 illegaal in Turkije te hebben verbleven en sinds 2004 tot 2011 wederom in Noord-Irak te hebben geleefd. U verklaarde verder dat uw vader in uw plaats werd gearresteerd, een tiental maanden gearresteerd werd en in 2001 uiteindelijk overleed ten gevolge van de tijdens zijn detentie ondergane folteringen. U legde geen documenten ter staving van het overlijden van uw vader neer. U verklaarde tevens dat u de door u gesmokkelde materialen van Komalah steeds aan uw vader gaf en u verder niet wist wat uw vader er met deed (CGVS, p. 4-9). In het door u neergelegde attest van Komalah d.d. 18 september 2011 valt dan weer te lezen dat tijdens het incident met de Iraanse autoriteiten drie van uw vrienden werden gedood en enkele anderen werden verwond. Voorts valt te lezen dat u enige tijd in de Komalahbasis in Iraaks Koerdistan verbleef en de basis verliet om via smokkel naar België te komen, een zeer bevreemdend gegeven daar u de Komalahbasis reeds in 2001 verliet, u zich na uw terugkeer naar Noord-Irak eind 2004 in Suleimaniya vestigde en de partij enkel nog bijstond door eens per maand in het magazijn van Komalah goederen te sorteren (document 1). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 4 juni 2013, daar u in Iran niet naar school bent geweest en aldus analfabeet was, tijdens uw verblijf in de Komalahbasis te hebben leren lezen en schrijven. Eerder tijdens datzelfde gehoor verklaarde u echter dat u het Farsi leerde op school en ook ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 april 2011 verklaarde u lager onderwijs te hebben gelopen (dat u weliswaar niet beëindigde) (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1; CGVS, p. 3, 8). Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u verkeerdelijk stelde dat Komalah werd opgericht in 1979 na de val van het regime van de Shah. Komalah werd immers reeds in 1967 opgericht en streed 12 jaar lang tegen het regime van de Shah (CGVS, p. 9).

Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken zei in januari 2011 Iran te hebben verlaten (en dus een ander relaas te hebben gebracht dan ten overstaan van het Commissariaat-generaal) repliceerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken de zaken anders vertelde omdat u schrik had van de Iraanse autoriteiten en schrik had teruggestuurd te zullen worden naar Iran (CGVS, p. 5). Deze uitleg volstaat echter geenszins. Een asielaanvraag op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een asielzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, verblijfplaatsen en asielmotieven. Het feit dat u aanvankelijk een ander relaas bracht, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor de oprechtheid van uw asielmotieven fundamenteel op de helling staat.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en beweerde vluchtrelaas. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, werd in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Het attest d.d. 18 september 2011 van Komalah is een kopie per fax waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Voornoemd attest kent een sterk gesolliciteerd karakter en de inhoud ervan is op meerdere punten tegenstrijdig met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het artikel met de afbeelding van een transporteur geeft aan dat er op de Iraaks/Iraanse grens goederen worden verhandeld (getransporteerd), maar niets meer dan dat. De vertaling van een brief aan ene meneer U. (...) werd in deze beslissing reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1.2 van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel

voert verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, het subsidiariteitsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij een schending van het subsidiariteitsbeginsel opwerpt, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het subsidiariteitsbeginsel zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de niet nader gepreciseerd opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden. Waar verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht inroept, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd in het kader van haar asielaanvraag, bevestigt verzoekende partij dat zij tot op heden er niet in geslaagd is enig identiteitsdocument voor te leggen. Zij benadrukt evenwel dat dit geenszins het gevolg is van haar onwil. Verzoekende partij heeft Iran al vijftien jaar geleden verlaten en gelet op de gebrekkige administratie in Iran, is het zo goed als onmogelijk dat verzoekende partij nog via een derde enig identiteitsdocument kan bekomen teneinde haar identiteit te staven. Verzoekende partij belooft haar best te doen om toch nog enig identiteitsdocument te verkrijgen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkel begin van bewijs aangaande haar identiteit neergelegd heeft. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoekende partij moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas van verzoekende partij (RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Door verwerende partij werd erop gewezen dat als M. een brief kon schrijven waarin wordt gesteld dat het identiteitsbewijs dat van verzoekende partij gevonden werd grotendeels onleesbaar is geworden, dat de documenten van haar vader in beslag werden genomen en dat documenten nu eenmaal verloren gaan in Iran, hij evenzeer het teruggevonden identiteitsbewijs van verzoekende partij kon opsturen, hetgeen evenwel niet gebeurde. Dergelijke nalatigheid om zelfs nog maar een begin van bewijs aangaande haar identiteit neer te leggen, brengt de

geloofwaardigheid van verzoekende partij dan ook zware schade toe en verzoekende partij kan dit niet wijten aan een gebrekkige administratie in Iran.

2.2.4.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat dit het gevolg is van haar onwetendheid en haar goed geloof. Verzoekende partij was immers allerminst op de hoogte van de werking van de Belgische administratie en van de geldende rechtsregels inzake een asielaanvraag, en zij liet zich daarom leiden door het advies van kennissen. In ieder geval had verzoekende partij niet de bedoeling om de Belgische autoriteiten te misleiden. Verder benadrukt zij dat zij nu wel degelijk de waarheid verteld heeft, hetgeen bovendien bevestigd wordt met het document dat zij heeft voorgelegd waarin vermeld staat dat zij lid is van de Komalah-partij. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat de gebeurtenissen waarover zij verklaringen diende af te leggen zich meer dan tien jaar geleden afspeelden. Van gebeurtenissen van meer dan een decennium geleden is het onmogelijk om een precies en gedetailleerd verslag te geven. Een kleine tegenstrijdigheid of het vergeten van kleine details is dan ook louter het gevolg van het tijdsverloop.

2.2.4.2. Het verweer van verzoekende partij kan niet door de Raad worden aanvaard. De Raad wijst erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. De bewering van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte is van de asielprocedure in België ontslaat haar niet van de plicht om haar asielrelaas correct uiteen te zetten mede gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten uitermate fundamenteel en ingrijpend is. Bovendien wijst de Raad erop dat het niet op de hoogte zijn van de Belgische asielprocedure met betrekking tot de verplichting correcte verklaringen af te leggen feitelijke grondslag mist daar bij het voorafgaand advies gegeven aan verzoekende partij vooraleer tot het invullen van de vragenlijst over te gaan haar het volgende werd duidelijk gemaakt: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (administratief dossier, stuk 10, aanhef vragenlijst). Derhalve was verzoekende partij perfect op de hoogte van het feit dat het afleggen van leugenachtige verklaringen een verwerping van haar asielaanvraag kon impliceren.

Verder merkt de Raad op dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij op 18 januari 1997 Iran verlaten had naar aanleiding van een incident met de Iraanse autoriteiten waarbij zij en haar kompanen beschoten werden en drie personen verwond raakten en dat zij zich na haar terugkeer naar Noord-Irak in 2004 in Suleimaniya vestigde en de Komalah-partij enkel nog bijstond door eens per maand in het magazijn van de Komalah goederen te sorteren, terwijl in het door verzoekende partij neergelegde attest van Komalah van 18 september 2011 vermeld staat dat tijdens het incident met de Iraanse autoriteiten drie van haar vrienden werden gedood en enkele anderen werden verwond en dat verzoekende partij enige tijd in de Komalah-basis in Iraaks Koerdistan verbleef en de basis verliet om via smokkel naar België te komen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2013, p. 4, 8 en 15 en administratief dossier, stuk 13, document 1). Gezien de verklaringen van verzoekende partij volstrekt tegenstrijdig zijn aan de inhoud van het door haar neergelegde attest, kan verzoekende partij geenszins volhouden dat het feit dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de waarheid verteld heeft, bevestigd wordt door het door haar neergelegde attest. Aan de door verzoekende partij bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Dat het slechts om “kleine tegenstrijdigheden” en “kleine details” zou gaan ten gevolge van het tijdsverloop, is een argument dat geenszins door de Raad kan worden bijgetreden. De Raad wijst er desbetreffend op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer bepaald het incident met de Iraanse autoriteiten waarbij dezen het vuur openden op verzoekende partij en haar kompanen en de periode voorafgaand aan haar vlucht naar België – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig

verslag van kan worden uitgebracht. Er kan dan ook verwacht worden dat er eenduidigheid bestaat over de vraag of haar vrienden verwond werden dan wel gedood, en over de vraag waar verzoekende partij verbleef alvorens te vluchten naar België, hetgeen allesbehalve het geval is gezien de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en het door haar voorgelegde attest. Deze flagrante tegenstrijdigheden aangaande de kern van het voorgehouden asielrelaas, die met bovenstaand verweer geenszins worden geneutraliseerd, tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan. Dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij, die beweert reeds van kleins af aan mee te gaan met haar vader om goederen van de Komalah over de grens te transporteren (*"sinds wanneer actief voor Komalah? Sinds de dag van mijn geboorte tot nu."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2013, p. 8)) en later zelf goederen transporteerde voor de Komalah, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verkeerdelijk stelde dat Komalah werd opgericht in 1979 na de val van het regime van de Shah terwijl Komalah reeds in 1967 opgericht werd en twaalf jaar lang tegen het regime van de Shah streed.

2.2.5.1. Verder stelt verzoekende partij dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolgingen, hetgeen blijkt uit het feit dat haar vader als lid van de Komalah werd opgepakt en gefolterd. Ook verzoekende partij is lid hiervan en riskeert dus minstens om bij haar terugkeer eveneens opgepakt te worden.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Vooreerst bemerkt de Raad dat het argument van verzoekende partij dat het onredelijk zou zijn dat zij na vijftien jaar niet meer in Iran geweest te zijn teruggestuurd zou worden, zeker daar verzoekende partij noch familie noch kennissen heeft waarbij zij terecht kan, en evenmin geld heeft voor een woning, niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Verder wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een

afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT